

PRED TRISTO LETI SO PRIČELI GRADITI BAROČNO CERKEV V POLJANAH



Med vojno in po vojni uničena cerkev (in župnišče) v Poljanah



Cerkev med rušenjem leta 1954

Cerkev, ki je zakrivala pogled na hribe

Leta 2008 in 2009 so v Poljanah nad Škofjo Loko modernizirali cestni odsek v smeri proti Javorjam. Ker je cesta speljana čez območje, kjer je do leta 1954 stala poljanska cerkev, so ta prostor raziskali arheologi. Odkrili so pomembne sledi o stari poljanski cerkvi, ki so jo med vojno uničili partizani, po vojni pa komunistični režim.

Na območju sedanje župnije svetega Martina v Poljanah nad Škofjo Loko je sedem cerkva, ki stojijo na samotni legi, zunaj naselij – z »izgnano« župnijsko cerkvijo vred. Cerkve so raztresene na obeh bregovih Poljanske Sore. Podružnične cerkve stojijo na vzpetinah, pomolih nad vasmi ali samotne na vrhu hriba in nas pozdravljajo z leve in desne, ko prihajamo v Poljansko dolino. Tudi arhitekturno so raznolike: od romanike prek gotike, baroka pa do modernizma druge polovice 20. stoletja.

Na nedavni predstavitvi knjige *Poljane, kdo vas bo ljubil* je bilo o »stari« oz. po vojni uničeni poljanski cerkvi rečeno, da imajo cerkvene stavbe v Poljanah tisočletno tradicijo, kar je seveda izjemen podatek, ki govori, kako pomembne so bile Poljane skozi zgodovino. Bile so središče cerkvenega življenja za Poljansko dolino. Prvi podatek, ki posredno govori tudi o poljanski cerkvi, je iz leta 1074. Takrat sta se freisinški škof in oglejski patriarh dogovorila, da duhovnike na območju loškega gospostva namešča in nadzira oglejski patriarh. V listini so omenjene tudi loške cerkve

(aecclesias in Lonka) – cerkve na ozemlju, ki je z darilno listino leta 973 pripadlo freisinškemu škofu Abrahamu. Drugi podatek je iz urbarja freisinških škofov iz leta 1291, v katerem je omenjen Predmost in posledično tudi posredno Poljane z romansko predhodnico gotске in baročne cerkve z zavetnikom sv. Martinom. Leta 1296 so Poljane postale vikariatna župnija pod okriljem starološke fare, leta 1417 pa je bila ustanovljena samostojna župnija z že znanim zavetnikom sv. Martinom za osrednji del Poljanske doline. Poljane so bile vse od časa freisinškega gospostva osrednje naselje s cerkvenimi in upravnimi funkcijami za Poljansko dolino (do povojnega komunističnega režima).

Štiri cerkve

Kot je v knjigi o poljanski cerkveni zgodovini zapisala umetnostna zgodovinarica Bernarda Jesenko Filipič, lahko stavbno zgodovino cerkve v Poljanah razmejimo na tri faze: najstarejša je romanska predhodnica, ki je bila potrjena z arheološkimi izkopavanji v letu 2008 in 2009. Ko je prva romanska cerkev postala premajhna, so na istem mestu zgradili gotsko cerkev, to pa je v začetku 18. stoletja nadomestila baročna stavba, uničena med drugo svetovno vojno in porušena leta 1954. Nedavne arheološke raziskave so potrdile, da so vse tri cerkve stale na istem mestu. Zdajšnja cerkev je tako že četrta cerkvena stavba v Poljanah.

Baročno cerkev so začeli graditi leta 1710 po načrtih znamenitega gradbenika in do-

mačina Gregorja Mačka. Cerkev je bila nekaj posebnega, saj je bila dolga 44 metrov, široka 24, ladja je bila visoka 28 metrov, zvonik pa kar 50 metrov. Tudi oprema je bila nadvse odlična, saj je bilo v cerkvi pet lesenih oltarjev iz delavnice Štefana Šubica iz srede 19. stoletja, številne slike, križev pot Leopolda Layerja in velike orgle bratov Zupan z 22 registri.

Partizansko uničevanje

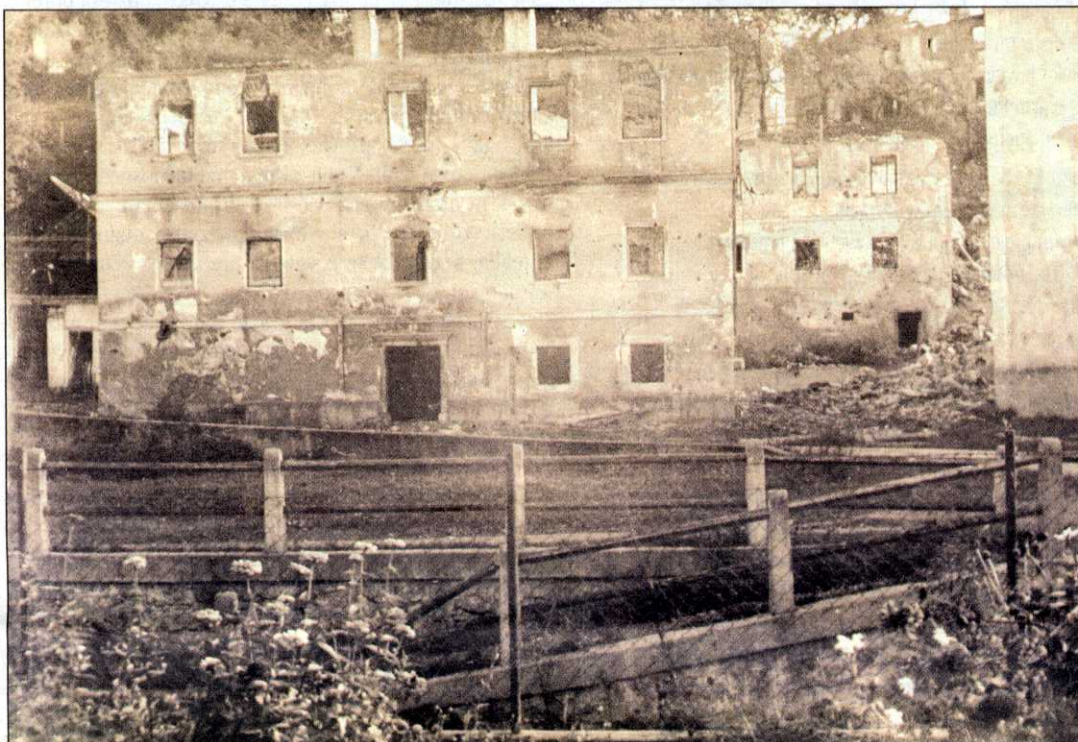
Baročna cerkev v Poljanah je v 250-letni zgodovini doživela več katastrof, od požarov do poplav. Uničujočo pa je doživela med drugo svetovno vojno in po njej. Po okupaciji so Nemci župnika Mateja Tavčarja, tako kot druge duhovnike na Gorenjskem, pregnali iz svojega zasedbenega območja. V nekaterih krajih so cerkvene stavbe spremenili v domovanja za svojo orožniško vojsko. Tako tudi v Poljanah, kjer je bilo v drugi polovici leta 1944 nastanjenih 24 orožnikov, starejših mož, ki so bili slabše oboroženi. Partizanski štab 9. korpusa se je odločil, da bo v sodelovanju z več brigadami poskušal posadko v Poljanah uničiti. Nad Poljane je partizansko vodstvo poslalo Prešernovo brigado, več drugih brigad pa je poskrbelo za zaščito. Uničujoči napad je pod naslovom *Osvojitve Poljan* na desetih straneh opisan v knjigi Stanka Petelina *Prešernova brigada*. Čeprav je med opisi veliko pretiravanja in nenatančnosti, se iz zapisanega vidi, da je bil partizanski napad objestno uničevanje, ki ni bilo uperjeno samo proti nemočnim nemškimi orožnikom, ampak še bolj proti Poljanam

kot središču cerkvenega življenja v Poljanski dolini. 21. oktobra 1944 so popolnoma uničili veliko stavbo župnišča, najhujše pa je bilo puščanje po cerkvi. Začeto »delo« so prišli dokončati v noči na 13. november 1944, takoj po praznovanju župnijskega zavetnika sv. Martina. Ob zvoniku so partizanski minerci namestili veliko količino eksploziva, ki je po sprožitvi popolnoma porušil njegovo 50 metrov visoko gmoto, ta pa je pod seboj pokopala in uničila prezbiterij z vso dragoceno opremo vred.

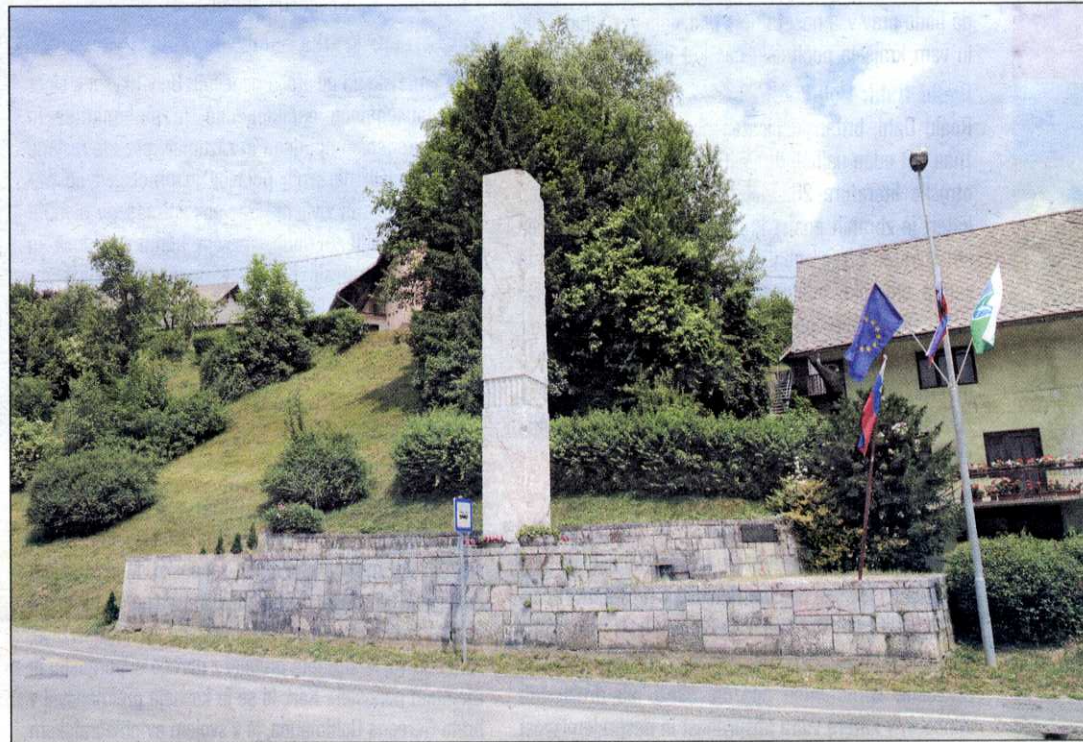
Župnik Matevž Tavčar

Pred drugo svetovno vojno in po njej je bil župnik v Poljanah Matevž Tavčar (1887–1966); v Poljane je prišel leta 1920, po vojni pa je tu župnikoval do leta 1961. Izjemna so njegova prizadevanja po drugi svetovni vojni, ko je poskušal obnoviti med vojno prizadeto cerkveno stavbo. Sedanji župnik Jože Stržaj je zbral številne njegove dopise, ki so zdaj kot edinstveno gradivo objavljeni v nedavno izdani knjigi o poljanski cerkvi.

Leta 1950 so bili pripravljene načrti za obnovo cerkve, ki jih je pripravil arhitekt Janez Valentinčič. Zavod za spomeniško varstvo LRS je avgusta 1950 predlagal, da naj se stavba obnovi v čim bolj prvotni obliki, ker je bila pomemben primer ambiciozne baročne arhitekture z zanimivo izvedeno dnevno osvetlitvijo. Priporočeno je bilo, naj najprej obnovijo ladjo in prezbiterij, ki naj ju dozidajo in primerno pokrijejo, v drugi fazi pa bi prišla na vrsto še zidava zvonika.



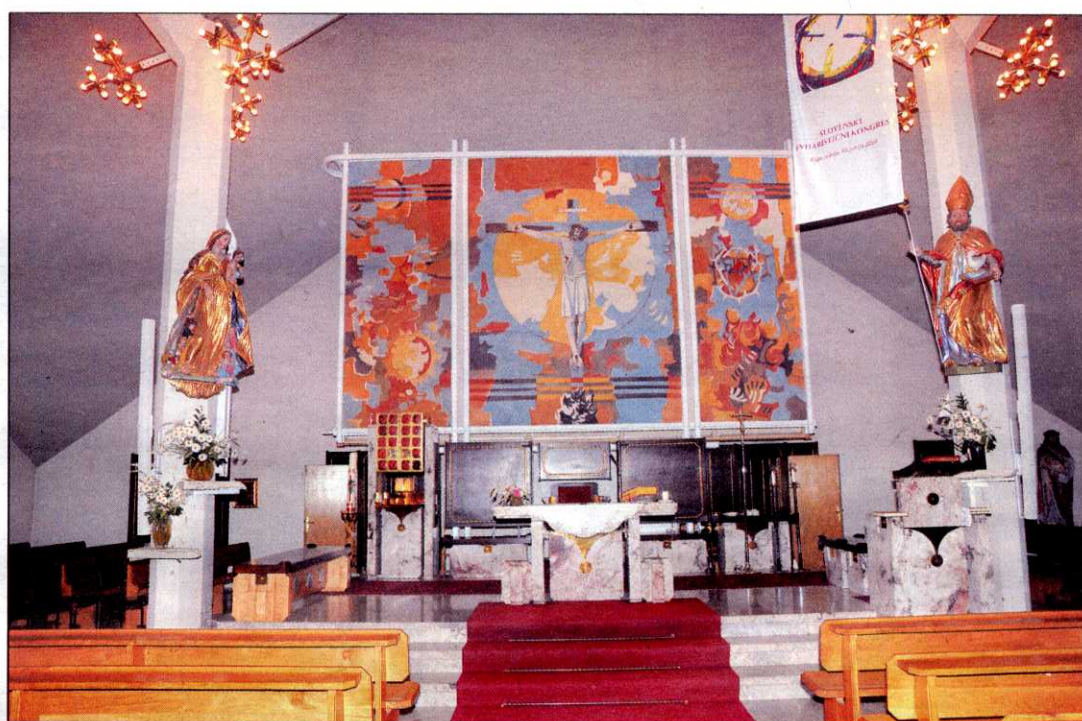
Ostanki župnišča po partizanskem »napadu«



Na mestu uničene poljanske cerkve so komunisti po vojni postavili mogočen spomenik »NOB«



Novo cerkev v Poljanah je župnik Miro Bonča v letih od 1965 do 1970 moral zgraditi na poplavnem območju



Oltarni triptih je leta 1969 naslikal Stane Kregar

Leta 1951 je Zavod za spomeniško varstvo LRS odstopil vlogo župnijskega urada Poljane oz. župnika Matevž Tavčarja v reševanje Komisiji za revizijo glavnih projektov, kar je pomenilo začetek konca za poljansko farno cerkev. Aprila 1953 je bilo izdano poročilo, da je cerkev v obstoječem stanju nemogoče obnoviti in da jo je potrebno porušiti do temeljev. Komisija, v kateri je sodeloval tudi arhitekt, ki je leta 1950 pripravil načrte za obnovo in tehnično poročilo o stanju cerkve, je menila, da je obnova cerkve neizvedljiva, ker bo iz obnove nastala novogradnja, ki pa je na tej lokaciji ni mogoče dovoliti predvsem iz prometno-tehničnih razlogov. Menili so, da bo za morebitno novogradnjo potrebno poiskati primernejši prostor. Oznaka cerkev se v dopisih iz stavbe spremeni v besedo ruševina. Ista komisija je podala tudi mnenje, da bi bila po preučitvi zazidalnih možnosti v kraju pozidava ruševin nesmiselna iz naslednjih razlogov:

1. Kraj Poljane je prometno zelo neurejeno naselje in je baš na mestu, kjer je stalo cerkveno poslopje, zazidava najgostejša.
2. Iz prometnih ozirov bi bilo ruševine odstraniti, ker so glavna ovira za ureditev prometne zveze Poljane-Javorje, ki mora ravno na tem mestu preiti v nepregledni ovinek, katerega je možno korigirati le z odstranitvijo omenjenih ruševin.
3. Z odstranitvijo ruševin bi se dobil v vasi primeren trg, okrog katerega bi bilo možno urediti center vasi, katerega bi zaključeval v ozadiju ležeči kulturni dom, ki je z ruševinami odrezan od naselja samega.

Rušitvena vnema

Na prošnjo Zavoda za spomeniško varstvo so si njegovi predstavniki 16. maja 1953 vnovič ogledali »ruševine«, in sicer: ravnatelj zavoda v spremstvu dveh arhitektov, Marjana Mušiča in Eda Ravnikarja, ki še danes veljata za pomembna tvorca povojne slovenske arhitekture. Režimska strokovnjaka sta napisala negativno poročilo: da je cerkev urbanistično nepomembna in celo v neskladju s krajevnim okoljem, da je arhitektura »brezizrazna«, da »pretirana velika gmota cerkve onemogoča, da bi se naravni elementi (npr. pogledi na Škofjeloško hribovje) mogli uveljaviti«. Na koncu je odsek za notranjo upravo pri OLO Kranj 11. februarja 1954 obvestil Zavod za spomeniško varstvo LRS, da je bil izdan nalog za popolno porušitev cerkve v Poljanah in da se rušitvena dela opravljajo že nekaj dni s kompresorjem in miniranjem. Župnik Tavčar je napisal obširno pismo s prošnjo po posredovanju celo maršalu Titu, ko je izčrpal vse sodne postopke v Sloveniji, pa se je obrnil še na Zvezno vrhovno sodišče v Beogradu. Oba naslovnika sta njegovo prošnjo zavrnila. Za nameček je režim župniku Tavčarju leta 1953 z razlastitvijo odvzel Prosvetni dom, kjer so bili prostori nadomestne cerkve.

Rušiteljem se je zelo mudilo, saj so do prihoda umetnostih zgodovinarjev spomeniške službe Ivana Komelja in Marijana Zadnikarja delavci že sezgali oltar desne kapele. Razen nekaj malenkosti, ki so bile skrite po zasebnih hišah ali odpeljane včasno hrambo v Loški muzej, je bila večina izjemnega gradiva – od

cerkvene opreme do arhitekturnih detajlov – uničena v namerni rušitveni ihti. Material so deloma uporabili za nasutje ob gradnji ceste Poljane-Javorje. Kot je zapisala umetnostna zgodovinarica Bernarda Jesenko Filipič, je bila žal »cerkev spomladi 1954 zaradi zahtev takratnih političnih oblasti v celoti porušena, s čimer je bil izgubljen eden izjemnih slovenskih sakralnih objektov. Le nekaj kipov in dve sliki so našli svoje mesto v novi cerkvi. Žal s tem barbarskim dejanjem nismo izgubili le edinstvenega arhitekturnega spomenika, pač pa tudi obsežen opus podobarske družine Šubic.«

Nova cerkev

Na mesto, kjer so več kot 900 let stale poljanske cerkve, so po revoluciji komunisti postavili tri borčevske spomenike: velik kamnit kolos na eni strani ceste, na drugi pa še velik lesen kip in veliko poslikavo Iveta Šubica na stavbi, postavljeni na mestu cerkve; zadnja dva spomenika sta postavljena v čast t. i. poljanske vstaje iz leta 1941, ki je trasirala pot revoluciji.

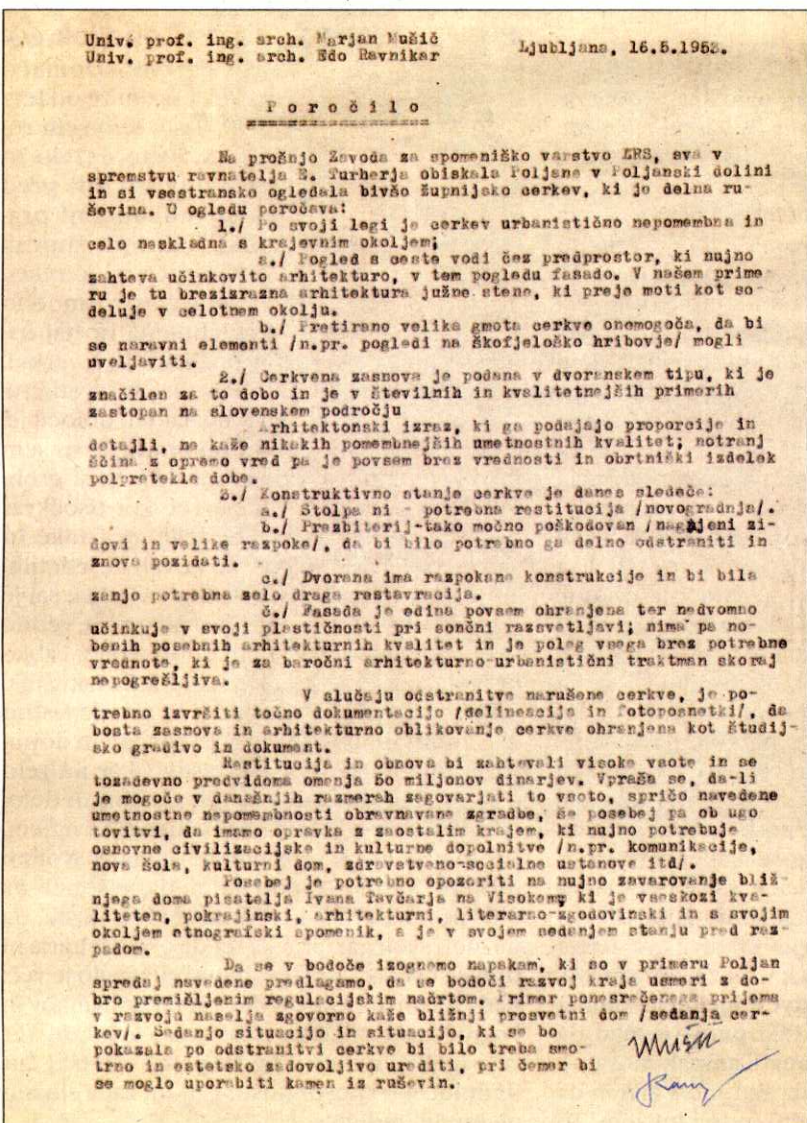
Ko je bila cerkev sredi vasi porušena, so Poljane ostale brez osrednjega cerkvenega poslopja. Župnik Matevž Tavčar je bil že precej v letih, zato se je leta 1961 odpovedal župniji. Da bi (morda) zgradil novo cerkev, je bil januarja 1962 v Poljane premeščen mlad župnik Miro Bonča. Po njegovih prizadevanjih za gradnjo nove cerkve je bilo po štirih letih končno izdano dovoljenje. Določena je bila nova lokacija, ki ni bila več v Poljanah in vasi, ampak v Pred-

mostu, na poplavnem območju Poljanske Sore. Pričela se je gradnja nove cerkve na območju, ki je na najnižji legi, tako da cerkev stalno ogrožajo visoke vode in poplave. Prišlo je tudi že do uničenja spodnjih prostorov.

Leta 1965 je bil po številnih težavah vzidan temeljni kamen. Načrt za novo cerkev je izdelal arhitekt Anton Bitenc, ki si jo je zamislil kot sintezo modernističnih, tradicionalnih in na Plečnikovo slogovno govornico vezanih sestavin. Vež s porušeno cerkvijo sv. Martina sredi Poljan pa predstavljajo ob stebrih razporejeni kipi: sv. Martina, ki je predelan kip nekdanjega sv. Miklavža iz baročne cerkve, Marije Zavetnice s plaščem, sv. Janeza Evangelista in neznanega svetnika. Šubičevi sliki Sočutne in Kamenjanje sv. Štefana pa visita na stenah vzhodno in zahodno od oltarja v cerkvi.

Arhitekt Bitenc si je cerkev zamislil v obliki kvadratnega tlorisa, ki se sredi prostora spreminja v osmerokotnik, pokrit s piramidasto oblikovano streho, vidno z vseh strani. Cerkev je nadstropna (zaradi možnosti poplav). Zvonik naj bi stal nekoliko umaknjen, posnemal naj bi višino baročnega predhodnika. Zaradi občinskih zahtev in skromnega proračuna je bil zvonik takoj izvzet iz načrta. Postavili so manjši in nižji zvonik. Leta 1969 je slikar Stane Kregar v fresko tehniki poslikal oltarni nastavek – triptih, istega leta 1969 pa so bile napravljene tudi nove pnevmatične Jenkove orgle, ki postavljene na kor zavzemajo četrtnino šotoraste ladje. Cerkev, ki je bila posvečena leta 1970, je nov zvonik dobila šele leta 1997.

IVO ŽAJDELA



Usodno Mušičevo in Ravnikarjevo poročilo iz maja 1953, ki je zapečitalo usodo cerkve



Cerkev sv. Valbenka nad Logom



Cerkev sv. Križa nad Srednjo vasjo



Cerkev Žalostne Matere Božje na Bukovem Vrh



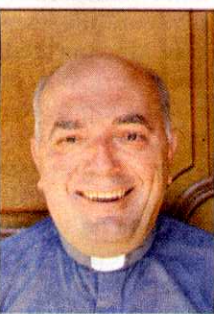
Cerkev sv. Primoža in Felicijana na Gabrški Gori

ŽUPLJANI POLJAN NAD ŠKOFJO LOKO O SVOJI ŽUPNIJI



Poljanske korenine, iz katerih raste prihodnost

Na prejšnjih dveh straneh smo si na kratko ogledali pestro in tragično dogajanje v zvezi z župnijsko cerkvijo v Poljanah, zdaj pa se še na kratko v obliki pričevanj župljanov »sprehodimo« skozi župnijski utrip danes.



Jože Stržaj, župnik:

»Pred Bogom ni naključij. Ko je takratni župnik Miro Bonča zbolel, me je nadškof Uran prosil, da bi odšel za pomočnika v Poljane in bil tako na voljo ostarelemu župniku, ki je svojih štiriinštirideset najboljših let podaril rojstni župniji. Od leta

1961 do postavitve temeljnega kamna leta 1965 si je v času, ki Cerkev ni bil naklonjen, prizadeval za pridobitev vseh potrebnih dokumentov in dovoljenj za gradnjo nove cerkve na desnem bregu Sore po načrtih arhitekta Antona Bitenca. Tako je bila leta 1970 cerkev sv. Martina posvečena. Dokumentov o nekdanji cerkvi v samem centru Poljan ni veliko, ker je vsa dokumentacija z župniščem vred med vojno zgorela. Tudi umetnostni zgodovinarji so različno datirali nastanek Mačkove cerkve. Ko smo leta 2008 pri kopanju kanalizacije skozi Poljane 'po naključju' našli temeljni kamen z medaljoni in letnico 1710, je bilo očitno, da se bliža tristoletnica. Odkritje povojne dokumentacije v zvezi z ohranitvijo in s podiranjem cerkve je odstrlo pajčolan skrivnostnosti in ugibanj. Tisti, ki imajo zdaj sedemdeset let, so imeli leta 1954 komaj štiriinajst let. V duhu knjige Makabejcev bi lahko rekli, da je bila potrebna 'spravna daritev na samem kraju opustošenja'.



Anton Krek, organist in vodja ljudskega petja v cerkvi: »Spominjam se, da me je že prejšnji župnik Miro Bonča kot prvošolčka povabil za ministranta. Maše so bile takrat ob nedeljah pri sv. Križu, ob delavnikih pa v kapeli v zasebni hiši – rekli smo ji kapela pri Ve-harčah. To službo v cerkvi sem opravljal vse do konca osnovne šole, župnik Bonča pa me je že učil igranja na orgle oz. takrat na harmonij. V gimnaziji sem že prevzel otroški zbor, kasneje pa zaradi potrebe tudi mešani župnijski zbor. Zbor sem vodil 25 let. Kasneje sem prevzel vodenje ljudskega petja. Skupaj z novim župnikom Jožetom Stržajem in domačima mojstroma Tomažem Bončo in Jankom Lavtarjem smo postavili moderen, računalniško podprt sistem za projiciranje besedil, slik in drugih računalniških aplikacij. Z lepimi slikami pred mašo pripravimo ljudi, da lepše doživljajo bogoslužje. Ker sem tudi drugače vpet v glasbeno življenje v naši župniji, mi vodenje ljudskega petja pomeni zelo veliko. Skozi glasbo laže in globlje doživljam svoje krščansko življenje.«

Miha Tušek, predsednik KD Ivan Tavčar Poljane: »V župniji sem bil dejaven že kot šolar v vlogi ministranta. Ministrantsko službo sem rad opravljal tudi zato, ker je bila to odlična

možnost za druženje s sovrstniki. Prijateljstva, ki so se spletla v tistem času, so še danes ena najbolj trdnih v mojem življenju. V obdobju srednje šole sem se na povabilo pokojnega župnika Bonče pridružil skupini delivcev obhajila. V tistem času sem si zelo želel postati tudi član pevskega zbora, a sem dolgo okleval. V zboru so takrat prepevale mo-



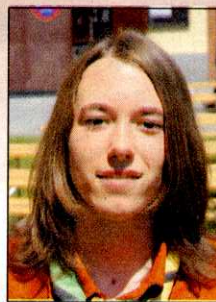
je sestrične, po staremu očetu sem podedoval veselje do petja in posluh, vendar ... Zbor je povsod slovel kot skupina, v kateri se imajo mladi lepo. Pevci so se po sobotnih pevskih vajah zbirali pred cerkvijo in podoživljali teden, ki je bil za njimi. Včasih so se odpravili na kakšen ples ali veselico, spet drugič pa so si ob cerkvenem zidu pogrnilo odeje, gledali zvezde in sproščeno klepetali. Zanimivi so bili ... drugačni, pristni. In tja, v tisti skrivnostni svet me je tako zelo vleklo. V eni izmed mladinskih skupin, ki smo jo vodili mladi, me je neko dekle povabilo k sodelovanju na dekanijem srečanju mladine v Poljanah. Zaradi nje, ki je bila hkrati tudi pevka, sem po srečanju tudi sam postal del zbora. Najino sodelovanje je preraslo v zaljubljenost, ta v ljubezen in danes imava po petih letih zakona dve majhni deklici. Skupaj z ženo sva s Poljanami tesno povezana. Ne samo kot župljana, ki tudi poklicno živiva za domači kraj, temveč tudi kot kulturnika. Kot predsednik KD Ivana Tavčarja Poljane se trudim ohranjati tradicijo krajevnega kulturnega udejstvovanja. Naše društvo je v občini eno najbolj aktivnih. Združuje fotografe, ljubiteljske igralce, likovnike, literate, glasbenike in vse pridne poljanske roke, ki pripomorejo, da so vsakoletni projekti uspešni. Moje življenje se je s tem, da sem postal del zbora, spremenilo v veliki meri – ostajam zvest pristnim vrednotam in se srečujem s pisano paletno značajev, s katerimi se rad družim. Pevske vaje so tudi odlična priložnost, da si z ženo vzameva čas samo zase. Petje naju je povezovalo in naju veže vsako soboto znova. Le želiva si lahko, da bi tudi najini dekleti v mladosti hrepeneli po takšni pristni sproščeni skupini, kjer se imajo mladi preprosto lepo.



Andreja Arnolj, voditeljica oratorija: »Čas, ki ga preživljam in namenim delu v župniji Poljane, ostane v meni tudi po koncu opravljenega dela. Z veseljem sodelujem pri mašah in drugih dejavnostih v župniji. Kot otrok sem hodila k verouku, pela v cerkvenem otroškem zboru, bila udeleženka in kasneje tudi animatorka na oratoriju. Danes sodelujem v mladinskem cerkvenem pevskem zboru in v tem letu sem tudi sovoditeljica oratorija. Delo mi daje možnost, da poglobljam vero, se družim s prijatelji, osvajam novo znanje in tako ostajam povezana z župnijo.«

Mateja Lavtar, voditeljica oratorija: »V župniji sem dejavna kot skavtinja in sovoditeljica oratorija. Predvsem skavtstvo mi pomeni zelo veliko, saj se ob skavtskih bratih in sestrah

čutim sprejeta, si zaupamo in imamo skupen cilj. Čas, ki ga kot voditeljica namenim mlajšim,



je dragocen tako zame kot zanje. Zdi se mi, da so skavtske aktivnosti in oratorij pomemben del župnijskega dogajanja, saj pritegnejo tudi mlade, ki se drugače mogoče ne počutijo preveč povezane z župnijo in se začnejo oddaljevati od Boga. Poleg tega dajejo dejavnosti za mlade župniji življenje in pomagajo povezovati generacije, saj npr. pri oratoriju potrebujemo tudi precej pomoči odraslih.«



Jasna Dolenc, katehistinja, skavtinja: »V domači župniji pomagam poučevati verouk, sicer pa sem tudi skavtinja. Skavti stega Škofja Loka 1 na poljanskem pokrivamo štiri župnije in ena od teh je tudi župnija Poljane. To ne pomeni, da delamo samo z mladimi, saj aktivnosti v domačem kraju vedno pomenijo stik z ljudmi različnih generacij in področij. Ravno to pa je zame privilegij, ki ga prinaša delovanje v domači župniji. Ljudje se spustijo v odnos s teboj takšni, kakršni so, in to dela domačo župnijo res domačo, da se stalno pustimo spoznavati: kako smo in k čemu stremimo.«



Irma Jelovčan: »Z mojim imenom imam že dolg zakonski staž, saj letos mineva 30 let, odkar sva si pred oltarjem obljubila zvestobo, ki sva jo vzela zares in jo hočeva, kljub vsakovrstnim krizam, živeti do konca. Tudi naši župniji skušava biti zvesta z rednim obhajanjem nedeljske maše. To je rdeča nit najinega življenja. V naši župniji je poleg župnijske cerkve kar šest podružničnih cerkva. Spominjava se, da sva še zelo mlada po svojih močeh pomagala pri gradnji nove cerkve, kasneje pa pri obnovi podružničnih cerkva. Skoraj ni bilo leta, da ne bi moč opravljal večjih slikopleskarskih del na eni od cerkva. Dolga leta popolnoma zastoj. Tudi zato vedno rada romava k našim prelepim cerkvam, saj je v njih tudi del naju. Že prejšnji župnik naju je povabil k sodelovanju v župniji na poseben način. Več let sva postavljala v župnijski cerkvi jaslice. Sva namreč navdušena jasličarja in ljubitelja narave, zato sva želela to ljubezen izpovedati v naravnih skulpturah. Tudi druge župnikove želje poskušava uresničiti, da bi bila orodje pravičnosti, kakor je rekel sv. Pavel. Kolikor nama dopušča čas, obiščeva tudi koga od ostarelih ali osamljenih župljanov. S prepisovanjem arhivskega gradiva sva želela doprinesti tudi kamenček v mozaik praznovanja 300. obletnice položitve temeljnega kamna porušene cerkve. V vsaki skupnosti je tako, da ne moremo samo prejemati, ampak moramo tudi dajati, če hočemo, da skupnost živi in da sami ne zaidemo v sebični individualizem. To velja tudi v Cerkv. Vsak kristjan lahko daje na

poseben način oz. ima v vsakem življenjskem obdobju danosti, s katerimi lahko služi Cerkvi in se tako v polnosti uresničuje.«



Ančka in Goran Šušnjar: »Člana župnije Poljane sva postala šele pred tremi leti in pol, ko sva se z delom najine družine iz Škofje Loke preselila v Hotovljo. Na začetku sva dogodke v življenju župnije le opazovala in spoznavala. Kmalu so naju prijatelji iz Slovenske skupnosti krščanskega življenja, ki izhajajo iz te župnije, povabili k sodelovanju v župniji. Pridružila sva se kot bralca beril ter kot sodelavca pri izvedbi drugih dogodkov v župnijski skupnosti. Sodelovanje v župniji nama veliko pomeni: po eni strani gre za uresničevanje poslanstva dejavnega kristjana in prevzem svojega dela odgovornosti za delovanje župnije; po drugi strani je to način naravnega vključevanja in povezovanja v skupnost ljudi, s katerimi se vsak dan srečuješ. Ne nazadnje čas, v katerem živimo, narekuje vse večjo potrebo po vključevanju laikov v delovanje Cerkev.«



Majda Debeljak, krasilka cerkve: »Domačo cerkev krasim že od leta 1990. Tisto leto sem romala v Sveto deželo in ob vrnitvi so bili pred nami velikonočni prazniki. Takratni župnik Miro Bonča mi je rekel, da sem gotovo močno navdahnjena in naj nasto mesto njega postavim božji grob v cerkvi. Ob grobu sem potem naredila še cvetlične aranžmaje; župniku je to ugajalo in določil je, da bom to delala, dokler bo on tu. Letos sem tako že enainvajsetič pripravila božji grob. Verjetno pa sem že nekaj več kot tisočkrat okrasila cerkev za vse nedelje, praznike in slovesnosti, ki so se zvrstile v dveh desetletjih. To je res posebno lepa služba v Cerkv, saj je neposredno povezana s Stvarnikom. Še vedno jo opravljam z veseljem in dobro voljo. Lahko bi rekla, da sem skozi leta pridobila izkušnje, uporabila mnogo svojih idej in razvila lastno ustvarjalnost. Naša cerkev je novejša in dopušča svobodnejši način okrasitve, kar mi zelo ustreza. Trudim se, da so oltar, stebri in določeni kottički vsakokrat okrašeni tudi s cvetjem. Pri tem delu pa sem najraje sama, s svojimi mislimi. Vedno se potrudim, da je šopek na oltarni mizi manjši oziroma dovolj nizek, da ne moti svetega opravila ter da okrog oltarja ni preveč cvetja. Upoštevam načelo: malo je več. Rada imam drobne cvetke, cvetje s travnikov in vrtov sovaščank, kjer rože lahko nabiram, ter veje in grmovnice. Bog mi je dal estetski čut in določene sposobnosti, z njimi rada služim njemu in ljudem.«